

Володимирі САПОНУ – 65!

Чим вища людина розумом, тим важче їй жити... Володимирі Сапону – 65!

Ніжин. Педінститут. Літстудія... Отоді й довдався я про нього — сором'язливого хлопця з українського відділення філологічного факультету...

Черемха паморочить голову. За відо, в тім чия вина? Така ще юна й нецілована На нашій вулиці всна.

Я трималася осторонь, але завжди линула душею до літстудійців, серед яких пам'ятаю тепер доволі знамих в Україні письменників: Любу Пономаренко, Анатолія Мойсієнка, Івана Просяника, Володю Щенка (Сенцовського), Анатолія Шкуліпу, Миколу Луговика, Таїсію Шаповаленко.

Титан Прометей видав людям вогонь, аби світилися вікна в їхніх оселях. Отак і Володимир Сапон упродовж усього свого життя роздавав людям вогонь свого серця.

Член Національної спілки письменників, Національної спілки журналістів і Національної спілки краєзнавців України, Володимир Сапон у співавторстві з Миколою Будлянським видав книгу нарисів про історичне минуле Чернігівщини.

Гомере, перо меча баче море перемог! І ці перемоги «чернігівського Гомера» позначені всеукраїнськими міжнародними відзнаками, серед яких премії імені Михайла Коцюбинського, Леоніда Глібова, Пантелеймона Куліша, Олексія Десняка, Василя Блакитного, Івана Кошівця.

На здобуття обласної літературної премії ім. М. Коцюбинського

«ЗАКЛЕЧАЮ ХАТУ ЛИПОЮ І КЛЕНОМ»

Минулого року в Чернігівській міській центральній бібліотеці імені Михайла Коцюбинського відбулася презентація поетичної книги Лариси Ткач «Кришталева роса», яка стала несподіванкою для присутніх.

Так сторожко напружується тиша, Хустину чорну опустивши з пліч, Знесилою отава терпко дише, Дрімас над околицею ніч.

Справді, сьогодні не так легко натрапити на поетичну книгу, яка би так позитивно була сприйнята читачами. «Книгою-долею», «книгою-словиддо» назвала її у своєму відгуку доцент Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка Олена Гудзенко.

Литовна сповідь ліричного героя — розмова відкритої душі зі світом, який авторка безмежно любить.

Коли додолу цвіт мій опаде І на терезах лихо переважить, Ніколи не зречуся я тебе, Не затамую в серці я бразву.

У поетів, як і у птахів, у кожного свій голос, своя пісня. У Лариси Ткач теж свій, але зрідний журавлиному — оте метафоричне «курли» незбагнено тривожить її душу.

Погляд із юності

Для поетичних натур дитинство часто стає джерелом наснаги, активного дяння на все життя. Спогади про світле дитинство іноді здатні заступити убоге оточення у зрілі роки.

Із хвилюванням толович утому полів, лувів, із неспокоєм вдивлявся у вітраки, що стояли за селом і виписували крилами нелегкий літопис батьківської долі. Батько, Микола Іванович Сапон, був фуражіром на фермі.

Справжнє покликання Володимир Сапон знайшов у прозі, а поезія завжди допомагала визначити своє творче обличчя.

У його замальовках, етюдях, оповіданнях за легким зачином чи ліричним виступом завжди криється одна закономірність — обов'язкова історична чи автобіографічна інформація, прив'язана до основного факту роздумів.

Це відслідковується і у «Страсбурзькому пірозі», і в «Медах і полинах історії», і в «Дещо зі щоденника». Здавалося би, простенькі сюжети в розповідях «Гріє душу «День села» або «Процання слов'янки», але як непомітно влітається в них глибока інформація.

Володимир Сапон уміє схопити суть простору, позначити його та блискуче розкрити. У невеликих оповіданнях є концентрація думки, гнучкість, узагальнення, іноді афористичне закінчення.

Інтуїція, знання, начитаність, досвід журналіста, бажання просвітництва, азарт наукового пошуку, щедрий вклад у краєзнавство — це все про нього, про Володимира Сапона. Без користолобства, зберігши чистоту душі, він раде нас доконалим художнім словом.

Пам'яті найтоншу павутинку Порухом, гляди, не розірви — Загляда в літописну сторінку Підліток-дубочок із трави.

Вихідного дня разом із родиною пролягають Володині маршрути до річної Рудки, де чекає спорожня батьківська оселя, котра тепер, як і багатьох, стала дачею.

Цьогоріч зима була сніжною. У різдвяні канікули сусідська дівтора завзято потяглася до ліж. А я теж завжди любила ліжж.

Володимир Сапон живе на вістрі подій, актуальністю буднів, але часом хвилює із серця ніжністю світобачення прекрасних миттєвостей довкілля. Як в етюдях «Жарогруді синіру» та «Абрикоси цвітуть...».

...Зима — мов незбагнена таїна, Читаю її дивні письмена. Неначе досі ще не знану книгу. Лише зоря торкнула мого вікна, Почую раптом, як зітхне Десна, У березі рвучи набухлу кригу.

Цьогоріч зима була сніжною. У різдвяні канікули сусідська дівтора завзято потяглася до ліж. А я теж завжди любила ліжж. В інституті ходила до ліжничої секції, якою керував незабутній Леонід Попричкін.

Колектив «Деснянської правди» приєднується до вішунвань і щиро зичить шановному ювіляру! Хай пишеться і мріється, Здоровиться, радіється, Нехай щастить завжди. З роси Вам і води!

Тамара МАРЧЕНКО Сумщина

У Мистецькій віталні

У Мистецькій віталні Чернігівської обласної універсальної наукової бібліотеки ім. В. Г. Короленка відбувся вечір пам'яті чернігівського поета Петра ПУЛІНЦЯ (1941-2001).

Українську поезію Петро Пулінець прийшов, як і в переважній більшості приходять у неї, в пору своєї юності, що випала на початок 60-х років, позначених у нашому письменстві неперебуваними талантами його дещо старших ровесників — Івана Драча, Миколи Винграновського, Євгена Гуцала, багатьох

Вечір пам'яті поета Петра ПУЛІНЦЯ

інших поетів і прозаїків, яких ми тепер зазвичай називаємо шістдесятниками.

Запальний дух шістдесятництва по-особливому відчувався в стінах Ніжинського педінституту ім. Миколи Гоголя, передовсім на філологічному факультеті, де випало навчати хлопцю з невеличкого села Бакланового, що поблизу Ніжина. Щойно закінчив інститут і вже видав першу збірку новел Євген Гуцало, ще студентами підготували перші поетичні збірки Леонід Горlach та Володимир Мордань, із якими в один час навчався Петро Пулінець.

1969 року побачила світ перша поетична збірка Петра Пулінца «Сонячна доля». Її автор на той час уже працював відповідальним секретарем у редакції районної газети «Нові горизонти», що в містечку Коро-

пі. Невдовзі молодого й талановитого не тільки поета, а й журналіста запросили на роботу до редакції обласної молодіжної газети «Комсомольський гарт».

Петро Васильович писав вірші до останку своїх днів, хоч, звісно, повністю віддатися поетичній творчості не мав можливості — чимало часу та енергії забирала щоденна газетарська праця, якій, власне, і присвятив своє життя, причому майже чверть століття — роботи в редакції обласної газети «Деснянська правда».

Вечір пам'яті, який відкрила бібліотекар відділу мистецтв Валентина Золотар, зі спогадами про поета виступили його друзі — письменники і журналісти, бібліотекарі й учителі: Олександр Олійник, Дмитро Іванов, Михась Ткач, Михайло Кушніренко, Валентина Будко, Якіс Ковалець, Людмила Студьоньова, Станіслав Коваль, Сергій Богдан, Валентина Меркулова, Василь Шербонос, Вікторія Солонікова, Ростислав Мусієнко, автор цих рядків, а також донька Петра Пулінца Ярослава.

Пісні композитора Миколи Ведякіна на слова Петра Пулінца виконала артистка обласного філармонійного центру фестивалів та концертних програм Світлана Підгайна.

Натхненником та ведучим вечора був поет Микола Лелюк.

Володимир САПОН

Відзнака за патріотизм

Зорепад

Міжнародна літературно-мистецька Академія України втретє назвала відомих патріотів (письменників, журналістів, видавців, громадських діячів, меценатів), удостоєних щойно міжнародної почесної відзнаки — медалі Івана Мазепи.

Серед нагороджених — четверо наших земляків: письменник, голова Літературної спілки Чернігів'я, головний редактор журналу «Літературний Чернігів» Михась Ткач; заступник голови «Чернігівського земляцтва в місті Києві», керівник Ічнянського відділення Микола Вошецький, письменник і перекладач Олег Гончаренко та білоруська й українська письменниця, журналіст, педагог із Прилук Лілія Бондаревич-Черненко.

Також медаллю Івана Мазепи нагороджені грузинський та український поет, перекладач, літературознавець (доктор філологічних наук, професор), дипломат, державний та громадський діяч Рауль Чілачава; поет, головний редактор газети «Літературна Україна» Станіслав Бондаренко; очільник Івано-Франківської обласної організації Національної спілки письменників України, літературознавець Євген Баран; письменник, перекладач, дипломат Сергій Борщевський; письменник, доцент Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка Петро Сорочка; письменник, літературознавець, перекладач, видавець Микола Мартинюк.

Щиро вітаємо нагороджених!

Сергій ДЗЮБА, президент Міжнародної літературно-мистецької Академії України

Весільна фотосесія у бібліотеці

Ось так!

Не викликає сумніву той факт, що всі молодята хочуть, аби їхня весільна фотозйомка була найяскравішою і незабутньою. А фото — живими, такими, щоб, переглядаючи їх, подружжя знову могло пережити всі емоції. Тому наречені перебувають у постійному пошуку нових «виразних» місць і тематичних спрямувань. Додому пропонує наша книгозбірня, адже фотографуватись у бібліотеці — це модно, а читати — сучасно.

Нещодавно до бібліотеки завітала пара молодят, аби влаштувати фотозйомку в романтичному стилі. Складно сказати, чи це була запланована подія, чи спонтанна ідея, адже попередньо з працівниками бібліотеки вони свій візит не узгоджували. Швидше за все, наречених надихнула неордінарна та своєрідна архітектура будівлі, що є окрасою міста, й вони вирішили завітати всередину. Бібліотекарі, як завжди, привітно зустріли гостей. Уже не вперше наречені обирають місцем фотознімання саме обласну універсальну наукову бібліотеку ім. В. Г. Короленка. Адже вона є однією з найбільш відвідуваних визначних пам'яток міста, розташована в самому центрі у триповерховому будинку, спорудженому в 1910-1913 рр. інженером Д. Д. Афанасьєвим за проектом архітектора О. І. фон Гогена для Дворянського і селянського поземельного банку та є пам'яткою архітектури, однією з перлин українського архітектурного модерну кінця XIX — початку XX століття.

Олена ПОВИЧ